

Η κατά Χριστόν τελείωση του ανθρώπου

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή μας παρουσιάζει ένα ευσεβή, πλούσιο και καλό νέο, ο οποίος πηγαίνει να ρωτήσει για την αιώνια ζωή, το πρόσωπο που είναι ο αιώνιος και η όντως αληθινή ζωή. Πηγαίνει να ρωτήσει για την σωτηρία, τον χορηγό της αιώνιας σωτηρίας. Ο νέος ήταν πιστός στις εντολές του Μωσαϊκού Νόμου. Οι σχέσεις του με τον κόσμο ήταν πολύ καλές. Κάτι περισσότερο ζητούσε όμως.

Έτσι, πλησιάζει τον Ιησού, την αλήθεια, την σωτηρία και την αιωνιότητα του ανθρώπου, και τον παρακαλεί να του εξηγήσει τι μπορεί να κάνει ώστε να γίνει μέτοχος της αιώνιας ζωής. Θα λέγαμε ότι ο νέος αποφασίζει να ξεκινήσει από την προσωρινότητα και καταλήγει στην αιωνιότητα, από τα πρόσκαιρα στα αιώνια, από τα φθαρτά στα άφθαρτα. Ο Κύριος, λοιπόν, τον ρώτησε αν γνωρίζει τις εντολές. Και εκείνος του απάντησε ότι τις γνωρίζει και όχι μόνο αυτό, αλλά και τις τηρεί από μικρή ηλικία. Όταν ο νέος του είπε ότι τις τηρεί, ο Κύριος του υπαγόρευσε ακόμη κάτι που θα έπρεπε να πράξει για να πετύχει το σκοπό του. «Ει

θέλεις τέλειος είναι, υπάγε πώλησαν σου τα υπάρχοντα και δός πτωχοίς, καί ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ, καί δεύρο ἀκολουθεῖ μοι » [1]. Μόλις το ἀκούσε ὁ νεαρός ἐκεῖνος ἐφυγε λυπημένος γιατί εἶχε μεγάλο πλούτο και δεν μπόρεσε να κάνει αυτό πού του ζητούσε ὁ Κύριος. Δεν ἔκανε τὴν ἀναγκαῖα υπέρβαση, γιατί ὅπως φάνηκε ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ καρδιά του ἦταν δοσμένη περισσότερο στὸν πλούτο παρά στο Θεό.

Εἶπε κάποιος ὅτι ὁ πλούτος ἐνός λαοῦ εἶναι οἱ ἀρετές του. Ἡ ἀρετὴ μένει γιατί εἶναι πνευματικός θησαυρός, πλούτος οὐράνιος, που δεν μπορεῖ να τον ἀγγίξει κανεὶς ἀν δεν τὸ δώσουμε ἀπὸ μόνοι μας. Με τὶς ἀρετές μας πλουτίζουμε τοὺς συνανθρώπους μας, γιατί ὅλοι ἔχουμε ἀρετές, χαρίσματα και ὁ ἕνας συμπληρώνει τὸν ἄλλο.

Ὁ Κύριος ἔδειξε τόσο στο νέο ὅσο και στοὺς υπόλοιπους ὅτι δεν εἶναι ἀρκετό να τηρεῖ κάποιος τὶς δέκα ἐντολές του Μωσαϊκοῦ Νόμου. Και γιατί δεν εἶναι ἀρκετό; Οἱ Εβραῖοι εἶχαν τὴν ἐντύπωση ὅτι οἱ δέκα ἐντολές εἶναι τὸ παν και ὅτι ὅποιος τὶς τηρεῖ εἶναι καθαρὸς και ἅγιος και θα γίνει κληρονόμος τῆς Βασιλείας του Θεοῦ. Ὁ Κύριος εἶπε ὅτι τὰ πράγματα δεν εἶναι καθόλου ἔτσι. Δεν ἤλθε να καταργήσῃ τὸ νόμο, και αὐτὸ τὸ διαβάζουμε συχνά στο Εὐαγγέλιο. λέει ὁ Ἅγιος Λουκάς ἀρχιεπίσκοπος Κριμαίας.

Ο Κύριος προέτρεψε τον πλούσιο νέο να μοιράσει τον πλούτο του στους φτωχούς. Μέσα στην οικογένεια της Εκκλησίας δεν μπορεί ο ένας να έχει θησαυρούς και ο άλλος να στερείται τον επιούσιο. Η ελεημοσύνη και η φιλανθρωπία είναι μια ευαγγελική πράξη αγάπης, η οποία καταργεί τις διαφορές και το μέτρο της ολιγάρκειας δίνει τη δυνατότητα της αρμονικής συμβιώσεως πτωχών και πλουσίων. Όταν υπάρχει πνεύμα Χριστού, οι πλούσιοι ευεργετούν τους ενδεείς και εκείνοι ευγνωμονούν τους πλουσίους [2].

Τέσσερα σημαντικά πράγματα που πρέπει να ενθυμούμαστε ώστε ο πλούτος να μην απομακρύνει τον άνθρωπο είναι: πρώτα η ευθύνη, δηλαδή η συναίσθηση της ευθύνης για ό,τι έχουμε. Να σκεπτόμαστε ότι είμαστε οικονόμοι των αγαθών που έχουμε. Δεύτερο η ελευθερία, δηλαδή να μην υποδουλωνόμαστε σε αυτά που έχουμε. Να τα κατέχουμε και όχι να μας κατέχουν. Τρίτο η δικαιοσύνη στην απόκτηση και κατανομή των αγαθών. Τέταρτο η αγάπη. Όταν υπάρχει η αγάπη, κάνει τον πλούτο πηγή ευεργεσιών για πιεσμένους από την οικονομική ανάγκη συνανθρώπους και καταργείται ο αγώνας των τάξεων. Έτσι αντιμετωπίζονται τα υλικά αγαθά [3].

Όταν ο πλούτος σκορπίζεται κατά τον τρόπο που παραγγέλλει ο Κύριος, έχει την

ιδιότητα να παραμένει, ενώ όταν φυλάσσεται, να μας εγκαταλείπει. Εάν τον φυλάσσεις, δεν θα τον έχεις, εάν τον σκορπίσεις, δεν θα τον χάσεις. Αλλά ο πλούτος είναι περιζήτητος από τους περισσότερους όχι για τα ενδύματα ούτε για τις τροφές. Έχει επινοηθεί από τον διάβολο κάποιο τέχνασμα το οποίο υποβάλλει στους πλουσίους αναρίθμητες αφορμές για δαπάνες, ώστε να κυνηγούν τα περιττά και άχρηστα ως αναγκαία, και ποτέ να μην αισθάνονται κορεσμόν από του να επινοούν αφορμές για έξοδα. Επειδή όταν μεν διαμοιράζουν τον πλούτο, λαμβάνουν υπ' όψιν και την παρούσαν ανάγκην και την μελλοντικήν. Και αποθηκεύουν το ένα μέρος για τους εαυτούς των, το δε άλλο για τα παιδιά τους. Έπειτα ευρίσκουν διάφορες αφορμές για να δαπανήσουν τον πλούτον αυτόν. Όταν όμως ο πλούτος, που διασπάται σε τόσα κομμάτια, ακόμη περισσεύει, παραχώνεται στη γη και φυλάσσεται σε απόρρητα μέρη. «Διότι το μέλλον είναι άγνωστον, μήπως μας εύρουν κάποιες απρόβλεπτες ανάγκες» [4].

Αγαπητοί αδελφοί! Τι πρέπει να κάνουμε για να σωθούμε; Την απάντηση σ' αυτό το ερώτημα, την πιο ικανοποιητική απάντηση, τη βρίσκουμε στο Ευαγγέλιο. Ο Κύριος δήλωσε ότι για να σωθούν όσοι δεν πιστεύουν στον Χριστό, πρέπει οπωσδήποτε να πιστέψουν σ' Αυτόν· και για να σωθούν όσοι πιστεύουν στον Χριστό, πρέπει οπωσδήποτε να ζουν σύμφωνα με τις εντολές Του. Αιώνια θα χαθεί όποιος δεν πιστεύει στον Χριστό. Αιώνια θα χαθεί και όποιος λέει με τα χείλη του ότι πιστεύει στον Χριστό, αλλά με τα έργα του Τον αρνείται, δηλαδή δεν τηρεί τις αγίες εντολές Του. Μ' άλλα λόγια: Για τη σωτηρία χρειάζεται ζωντανή πίστη στον Χριστό. Όταν οι Ιουδαίοι ρώτησαν τον Κύριο, «Τι πρέπει να κάνουμε, για να εκτελούμε τα έργα του Θεού;», Εκείνος τους απάντησε: «Το έργο του Θεού είναι να πιστέψετε στον Απεσταλμένο Του [5].

Η ζωντανή πίστη στο Χριστό είναι θείο έργο και με αυτό εκπληρώνεται η σωτηρία του ανθρώπου. Η ζωντανή πίστη είναι θέαση και γνώση του Θεού [6], είναι δωρεά του Θεού, είναι ζωή αφιερωμένη ολοκληρωτικά στην ευσέβεια και νεκρωμένη για τον κόσμο.

Το πνευματικό θησαυροφυλάκιο στο οποίο φυλάσσεται και από το οποίο αφειδώλευτα προσφέρεται ο θησαυρός της αληθινής πίστεως, είναι η αγία Ορθόδοξη Εκκλησία και μόνο αυτή. Είναι, λοιπόν, απαραίτητο, προκειμένου να σωθούμε, να ανήκουμε στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Όποιος δεν υπακούει στην Εκκλησία, «ας είναι για σένα όπως ο ειδωλολάτρης ή ο τελώνης » [7] είπε ο Κύριος [8].

Το μήνυμα της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής είναι διαχρονικό. Η φωνή του Ιησού αναφωνεί στον κάθε άνθρωπο του κάθε αιώνα και της κάθε εποχής.

Δυστυχώς πολλοί ομοιάζουμε με το σημερινό νέο. Επειδή τηρούμε τις εντολές του ισχυριζόμαστε ότι αγαπάμε τον Χριστό και τηρούμε το θέλημά Του, αλλά μένουμε προσκολλημένοι στα υπάρχοντά μας είτε λίγα είναι είτε πολλά. Ας προσκολλόμαστε στο θέλημα του Θεού και αυτό να εφαρμόζουμε στη ζωή μας. Να γίνει η ζωή μας Χριστοκεντρική, δηλαδή στο κέντρο να είναι ο Ιησούς Χριστός και μόνο αυτός.

Παραπομπές:

- 1. Ματθαίου 19,21.**
- 2. Μητροπολίτου Φθιώτιδος Νικολάου, «Εις επίγνωσιν Θεού», Β΄ έκδοση 1999, σελ. 157-161.**
- 3. Παντελεήμων Καθρεπτίδης Μητροπολίτη Κορωνείας, «Ἐπί τήν λυχνίαν», εκδόσεις Αρμός, 2018, σελ. 263-264.**
- 4. Μεγάλου Βασιλείου, ΕΠΕ τόμος 6, σελ. 284, Πατερικό Κυριακοδρόμιο, σελ.243-255.**
- 5. Ιωάννου 6, 28-29.**
- 6. Εβραίου 11,27.**
- 7. Ματθαίου 18,17.**
- 8. Ασκητικές ομιλίες Α΄ Αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ, επισκόπου Καυκάσου και Μαύρης Θάλασσας, Εκδόσεις Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής.**